

دومین همایش ملی افق های نوین در توانمندسازی و توسعه پایدار معماری عمران، گردشگری و محیط زیست شهری و روستایی

۳۱ اردیبهشت ۱۳۹۴

دستیابی به پایداری اجتماعی در میدان های شهری و تأثیر آن در توسعه گردشگری (نمونه موردی: میدان آرامگاه بوعلی همدان)

مونا الماسی^۱، پیام شهبانی محب^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه علوم و تحقیقات واحد تهران. Monaalmasi20@yahoo.com

^۲ دانشجوی کارشناسی شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان. Payaam.shabaniii@gmail.com

چکیده:

توسعه پایدار و پایداری اجتماعی حالت تعادل و توازن میان ابعاد مختلف توسعه است که هدف آن بهبود بخشیدن به شرایط کیفی زندگی انسان است. امروزه پایداری به نحو گسترده‌ای به عنوان رویکردی بنیادین، برای هر نوع توسعه از جمله توسعه گردشگری پذیرفته و در مباحث علمی و آکادمیک، گردشگری پایدار به عنوان مفهومی نو برای مقابله با آثار مخرب توسعه گردشگری مطرح شده است. توسعه پایدار نقطه ایده آل صنعت گردشگری و بسیاری صنایع دیگر در قرن بیست و یکم است. این رویکرد از توسعه، بر حفظ یکپارچگی و تنوع زیست محیطی، نیازهای اساسی انسان، نگهداری منابع به منظور استفاده نسل های آتی و کاهش بی عدالتی تأکید دارد. اگر توسعه پایدار یکی از اهداف عینی این عصر از صنعت گردشگری است، پس مشخص کردن عملکرد و اثرات جنبه های اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و زیست محیطی آن در مقصد های گردشگری، یک ضرورت است. بر پایه وجود ارتباط دو طرفه توسعه پایدار و گردشگری، برای آن که گردشگری بتواند به توسعه پایدار شهر کمک کند، باید اثرات آن شناسایی شده و مورد توجه خاص قرار گرفته شود. این پژوهش که از نوع توصیفی تحلیلی و با استفاده از اسناد کتابخانه‌ای تدوین شده است، ضمن تشریح جایگاه گردشگر در شهر و به طور اخص در میدان های شهری به مفاهیم مرتبط با توسعه پایدار و گردشگری پایدار می-پردازد. هدف این پژوهش، بررسی پایداری جنبه اجتماعی توسعه گردشگری در میدان آرامگاه بوعلی همدان است که با بررسی اثرات مثبت و منفی ناشی از توسعه گردشگری در این میدان، نحوه ادراک ساکنان از اثرات مختلف توسعه گردشگری بر ابعاد پایداری اجتماعی شهری را مورد بررسی قرار می دهد.

واژه های کلیدی: پایداری، پایداری اجتماعی، میدان های شهری، گردشگری، میدان آرامگاه بوعلی همدان.